

UPSTREAM #3

ПУБЛІЦИСТИКА
Борис Новіков

Суспільство
інформаційне чи
дезінформаційне?

МИ - UPSTREAM
Володимир Миронюк

Головне, щоб це
приносило задоволення...

ЛітОгляд
Кохання та зрада поруч

(Богдан Жолдак,
Альбіна Позднякова,
Ярослав Ткачівський
та Четверте Я)

Шановні читачі!

Вітаємо вас з третім номером електронного журналу «Upstream», в якому ви завжди знайдете корисну та цікаву інформацію.

Upstream – це соціальний проект, спрямований проти невігластва, основна мета якого – надати можливість бути почутим кожному, хто обрав свій шлях проти течії.

Upstream (Апстрім) – це індивідуалізм, самобутність, самореалізація. Це журнал для мислячих людей.

Нагадаємо, що ви завжди можете долучитися до створення наступних номерів. Надсилайте свої матеріали та будьте з нами. Гуртуймося!

e-mail: dobraspravaberd@ukr.net

тел.: 097 914 32 61

© Балюк Юрій, 2012

ЧИТАЙТЕ ПРО...

ВУСТАМИ ЧОЛОВІКІВ

До Дня 8-го Березня.....3

ПУБЛІЦИСТИКА

Борис Новіков: «Суспільство інформаційне чи дезінформаційне?»...4

МИ – UPSTREAM

Володимир Миронюк: «Головне, щоб це приносило задоволення».....8

ЛІТОГЛЯД

Кохання та зрада поруч (Богдан Жолдак, Альбіна Позднякова, Ярослав Ткачівський, Василь Слпчук та Четверте Я).....11

ШУХЛЯДА

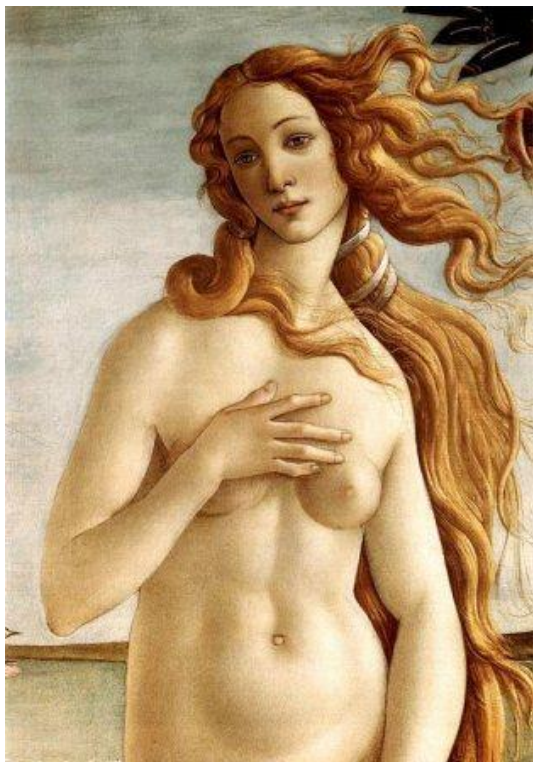
Поезія Ірини Павленко та Тетяни Шкурар.....13

ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ ПІСНІ

Гурт «Експромт».....15

ВУСТАМИ ЧОЛОВІКІВ

До Дня 8-го Березня

У зв'язку з тим, що черговий номер журналу «Upstream» припадає на День 8-го Березня, ми вітаємо усе чарівне жіноцтво і бажаємо, аби про кожну представницю цієї ніжної статі чоловіки дбали щодня, а не лише напередодні свята.

Буде справедливо, якщо на честь 8-го березня ми пригадаємо найкращі афоризми про жінку, які свого часу злетіли з вуст чоловіків.

Не та гарна, у якої хвалять руку або ногу, а та, у якої весь вигляд не дозволить захоплюватися окремими рисами. (Сенека)

Жіноча інтуїція набагато точніша, ніж чоловіча впевненість. (Р.Кіплінг)

Руки доброї жінки, які обвилися навколо шиї чоловіка - це рятівний круг, кинутий йому долею з неба. (Дж. До. Джером)

У жінок просто дивовижна інтуїція. Вони помічають все, окрім очевидних речей. (Оскар Уайлд)

Як би погано чоловіки не думали про жінок, будь-яка жінка думає про них ще гірше. (Нікола Шамфор)

І знайшов я, що гірше смерті жінка, тому що вона сітка, і серце її жилки, руки її окови. (Екклесіаст)

Природа сказала жінці: будь прекрасною, якщо можеш, мудрою, якщо хочеш, але розсудливою ти повинна бути неодмінно. (П'єр Огюстен Бомарше)

Жінка така сама сила природи, як вітер, блискавка, електрика. (Х.Торрі)

Мені було б легше примирити всю Європу, чим декількох жінок (Людовик XIV)

Гарні жіночі ніжки перевернули не одну сторінку історії. (Французький вислів)

У жінки є тільки одна можливість бути красивою, але бути привабливою є сто тисяч можливостей. (Шарль Монтеск'є)

Краса кожної жінки відзначена рисами її характеру, і ми віддаємо перевагу тій, чий характер будить у нас самий живий відгук. (Л. Вовенарг)

ПУБЛІЦИСТИКА

Борис Новіков: «Суспільство інформаційне чи дезінформаційне?»

Новіков Борис Володимирович (1948 р.н.) – доктор філософських наук, професор, член-кореспондент Академії політичних наук України, має почесне звання "Заслужений працівник народної освіти України".

Закінчив філософський факультет Київського державного університету ім. Т. Шевченка (1975), кандидат філософських наук (1980), доцент (1981), доктор філософських наук (1994), професор (1995). З 1987 р. – завідувач кафедри філософії Київського політехнічного інституту, з 1996 р. – декан факультету соціології і права Національного технічного університету України "Київський політехнічний інститут".

Всі сьогодні ведуть мову про «інформаційне суспільство». Я ж скажу дещо – про «суспільство дезінформаційне». Бо технічні та технологічні (в даному випадку – в царині масових комунікацій) засоби самі по собі – ніякі. Ні добрі, ні погані. Тут мова – про їх застосування та використання, про мету та цілі, які з допомогою цих засобів досягаються. А тут – все дуже не очевидно і не просто. Тут – велика різниця. Тут, на жаль, за формулою

одного розумного чоловіка, який ще 150 літ тому назад сказав: «Тут та ж само різниця, що між пожежею та вогнем на службі у людини». Або, осучаснивши, уточнимо: між Хіросімою і криголамом «Арктика»...

Сумнозвісний «концептуальний плюралізм», що його так знавісніло та навіжено обстоювали і нав'язували свого часу «плебсу» (електорату) новоявлені месії «демократизації» мав закласти (і, треба віддати їм належне – заклав) своєрідні методологічні засади, що вони якось вже дуже, я б сказав, паскудно метушливо і оперативно були перекладені на партитуру нормативних документів, що їх вже стільки встигли наприймати з моменту початку «розбудови» (... лише ВР України за цей час прийнято понад 30000 законів, підзаконних актів, поправок, уточнень, нових редакцій і т.п.).

Концептуальний плюралізм відкрив той шлюз, що в нього хлином посунуло все те (і всі ті), що завжди з точки зору добротного, наукового, сутнісного, істинного мислення складало зміст духовних сміттєзбірників та сміттєвідстойників. Не будемо казати про інституції релігійного спрямування, якими б екзотами не видавались ті ідеї, що їх сповідують та проповідують свої та імпорتنі «поводирі і пастори». Поки є отари, завжди будуть пастирі.

Домінантою там, як і у всі часи, є сліпа віра. Спроба аргументації, базована на інфантильних, наївних поглядах, базованих виключно на «чорно-білому» сприйнятті реальності. Є однак в руках цих сіячів невігластва – найсучасніші засоби масових телекомунікацій, включно і світові тенета: Internet. Словом: «інформаційне» суспільство для тотальної дезінформації...

Окремішньо (хоча і відносно) – велика купа об'єднань, груп, гуртків, рухів і т. і., що вони вже балансують на грані

фізіологічного знищення своїх прихильників, adeptів та симпатиків.

Це – індустрія, що використовує «містично – езотеричні» способи та «техніки вдосконалення» людини. Колективні медитації, масові психози, виходи «в астрал», «цілительські» сеанси, «магічні» обряди, привороження та завороження, зняття «зглазів», пророкування більш схожі на просторікування (рос. – кликушества), масові сеанси психозу, що їх так нерідко для нашої юні влаштовують на 100-тисячних спортивних аренах під оглушливе ревище («інформаційне» суспільство!) аудіотехніки «промоутери та продюсери» відповідно «розкручених» перед тим безголосих «зірок» і фантомних «гуртів» (де кожен другий міг би справедливо зватися «левком-дурком» і всі разом: «кому вниз?», бо вгору, до висот культури, вихованості, либонь елементарної цивілізованості подібні «хіти» і їх виконавці не ведуть, не націлені та й елементарно не в спроможності вести). Але ж: «інформаційне» суспільство! А, відтак, маніпулятори масовою свідомістю прекрасно відають, що вартує свічок гра на такій локальній ділянці тотального обовдурення підростаючого покоління, якою є звук, є музика (те, що вони від неї залишили), музична естрада. Адже ж заціпленому у очікуванні психопатичного, на грані оргії дійству не передує маленька інформація диктора стадіону ну, приміром, хоча б такого змісту: «Шановні друзі. Хлопчики і дівчатка. Організм людини живе музикою коливань лептонно-вихорових хвиль, що вони звучать в людині. Музикою, а особливо – світломузикою цілком можна керувати поведінкою людей. Музика благозвучна, мелодійна, ніжна є благотворною для людського організму, лікує хворе тіло і хвору душу людини. Людей. Народів.

Музика чужорідна, відштовхувана організмом, психікою людини, «вдруковує»

в людину хвороби та недуги. Музика, насичена біоенергоінформацією цілком в спроможності послідовно і поступово укріплювати, зміцнювати людей і народи, або ж – знесилювати та руйнувати їх. Все залежить від вибору резонансних частот, амплітуд та фазових співвідношень. Якщо склався етнічно оптимальний архетип національних мелодій та ритміки в народних піснях та загалом в музичній культурі етносу, то брутально нав'язана та перманентно нав'язувана ззовні, поширювана в режимі інтервенції та агресії обовдурююча псевдокультура і такий її невід'ємний складник, як хвора музика, може придушувати та придушує життєстійкість людини і народу в цілому. Отож, вибір за вами, юні створіння. А зараз вас будуть розігрівати і доводити до кондиції майстри «своїї» справи. Дякую за увагу...»

Аби ж то той диктор завжди був поруч з людиною, котра лишень вступає в життя. Аби ж то застерігав, оберігав, убезпечував...

Один з найбільш жахливих, практично непоправних наслідків того, що ми ось вже 10-й рік існуємо в «новому інформаційному просторі» є той, що країна зупинилась духовно.

Люди, що вони попадають в світ (тенета) професійних «інформаційних мисливців» дуже рідко свідомі справжньої мети, справжньої участі, уготовленої їм маніпуляторами. Сприймаючи бажане за дійсне, знаходячись в перманентному стані напівгіпнозу вони (інколи цілком щиро) вірять, що їм відкриваються всі таємниці буття, таємниці Всесвіту. Але наслідок такої гри з інформаційним вогнем завжди один і той же: знівечені долі, безповоротна втрата своєї неповторності, індивідуальності, хронічні стреси, роздвоєння особистості. Словом, проблеми

вже не психологічного, але психіатричного порядку.

І хто ж з них знає, що ставки – високі, що гроші – шалені, що гра – смертельна. Адже: хочеш зробити рабом – зроби невігласом.

Преса (ТБ, радіо, видавнича справа загалом) – надто суттєвий важіль влади аби не належати нікому (це – з приводу ламентаций про «незаангажованість», «незалежність», «свободу» та «демократизм» засобів масмедіа). Будь-який з цих рупорів масової дезінформації грає по чужих нотах. Вільних імпровізацій в ділах подібних не буває. В принципі, себто, не буває. Категорично.

Гру «під хвилиний настрій» може собі нині дозволити хіба що редактор стіннівки або подібного їй друкованого органу з разовим тиражем один екземпляр.

Всі інші (без найменшого винятку) грають на замовлення, не завжди очевидне, але завжди добряче оплачене – грошима, положенням, званнями, посадами, привілеями, душевним комфортом. Страхом. Нещасними випадками. Невмотивованими самовбивствами та загадковими дорожньо-транспортними пригодами. Для тих, хто нетямущим виявиться. Або ж – принциповим не в міру. Що поробиш: «інформаційне» суспільство...

Ще один зі стереотипів, притаманних індустрії масової дезінформації, індустрії неспонтанного міфотворення – виховання страхом. Раніше це були постійні (засобами теологічного, теократичного впливу) демонстрації (показові аутодафе, як земний прообраз страшного суду, невтомні нагадування про невідворотність гніву Божого і кари Божої, генерування і закріплення апокаліптичного комплексу, що він зачіпає глибинні пласти світогляду та світовідчуття), в нашому сьогоденні

практикується в незрівнянно більших масштабах. Поставте маленький дослід. Візьміть годинник і захронометруйте, скільки відсотків ефірного часу у випуску новин присвячено сюжетам, що вони щедро скроплені людською кров'ю: терористичним актам, вибухам, аваріям, катастрофам, війнам, збройним сутичкам...

Історія все розставить на свої місця і розкаже істину про те, де були техногенні та природні катаклізми, а де – рукотворні диверсії. Але поки сонце зійде – роса очі виїсть. Поки приголомшений і ошелешений таким натиском обиватель, «маленька людина» щодень накривається мокрим рядом такої «інформації» -йому не до Освіти, Науки, Гуманізму. Йому не до вивищених ідеалів і справжніх (класичних) зразків загальнолюдської Культури.

Йому б: шмат хліба, кухоль пива, день до вечора... Мені погано? А йому ж, тому, з екрана ТБ ще гірше, йому вже ніяк, його підірвали фугасом. То чому мені – погано? І яке мені діло до всіх до вас... А вам – до мене? (пам'ятаєте ще децицю з Кіплінга?) Все. З ним можна робити що завгодно: ліпити хоч конформіста, хоч пацифіста, хоч терориста.

Що й треба було довести.

Адже ж – «інформаційне» суспільство.

«Ідеологічна обробка в умовах нинішнього «інформаційного» суспільства нічим не поступається, а багато в чому і перевершує «здобутки т. з. консервативних тоталітарних політичних режимів (прикладом може слугувати Іспанія часів інквізиції, або ж Німеччина, Італія, Португалія, Іспанія часів панування фашистських режимів.

Обробка свідомості (і підсвідомості) людей – конче необхідна справа, аби потому мати можливість маніпулювати поведінковими

реакціями, практичними діями об'єктів подібної обробки. Саме цій меті все і підпорядковується. Особливість сучасної ситуації полягає лише в «багатоваріантності непрямого впливу на особистість як власне у вихованні, так і у вихованні засобами мистецтва. Останнє поділяється на елітарне і масове, але, переслідуючи на рівні ідеології єдину мету, відрізняється різноманіттям прийомів психологічного тиску на індивідуума, від явного до опосередкованого, малопомітного. Розвиток обох різновидів мистецтва однаково підтримується консервативним тоталітаризмом, бо обидва вони сприяють зміцненню його позицій: масове мистецтво – у вирішенні нагальних проблем, елітарне – в досягненні стратегічних цілей. Адже саме завдяки мистецтву «гола ідея» перетворюється на конкретику ілюзорного художнього простору, набуваючи помилкового статусу перевіреної досвідом істини. Відбувається приховане «бомбардування» підсвідомості реципієнта ідеологічними штампами. Прищеплені йому подібним чином стереотипи поведінки, ідеали, моральні норми органічно сприймаються згодом за власні «відкриття».

...Одним з найважливіших елементів духовної культури консервативного тоталітаризму є масові видовища: від суто тотальних вистав до судових процесів, на зразок аутодафе. Подібні прояви масової культури консервативного тоталітаризму – могутній засіб впливу на емоційність натовпу, а, відтак – засіб керування ним». (Гринько О.Х. «Мистецтво в системі культури тоталітарного суспільства». Автореферат канд. дис., Київ-2000, с.8)

Щоправда, вогнища аутодафе, що на них спалювали єретиків, масові факельні ходи, тисячні натовпи, що крокують під методичний барабанний бій – то вже в минулому. Але ж: то було в «доінформаційному суспільстві». Сьогодні

в нас – «суспільство інформаційне». І немає найменшої потреби зганяти на площі населених пунктів юрби народу. В один час і в одне місце. Адже ж на вулиці – кінець ХХ століття. І в кожному домі, у кожній квартирі – телевізійний приймач. «Голубий вогник». «Ящики». І правду кажуть: сьогодні у дитини троє батьків: тато, мама і телевізор. Завтра їх буде – четверо: персональний комп'ютер на підході, «персоналка».

І твоєї згоди ніхто не питає, вриватися в твою оселю (а відтак – в свідомість, в душу, в психіку), а чи ні. І ти приречений «спілкуватися» (бо яке ж то спілкування, яка ж то взаємодія, який діалог?! Тут – гра в «одні ворота». Вплив, інтервенція, агресія) щодня, щовечора – зі сванідзе і доренком, кисельовим і шендеровичем, лапікурою і яворівським. Хто їх любить, кличе, где в своїй домівці? Вони не горді: ходять «в гості» щодень засобами масової телекомунікації. «Інформаційне» суспільство, що поробиш...

Засобом тотального оглуплення і отуплення є не лише зрушуваний на голови і душі читачів, слухачів, глядачів сільовий потік порнографії, насильства, апології жорстокості, вбивств, а й те, що я б назвав «кросвордизація» свідомості. Кросвордизація духу.

Багатознання (поінформованість, сказали б сьогодні) розуму не навчає. Це знали ще древні. Але ж багатознання (ерудиція) досить вдало імітує розум!

От і заповнені екрани теле, радіоэфір та сторінки масових видань речами на кшталт «поле чудес», «брейн-ринг», «що? де? коли?», «щасливий випадок», «о, щасливчик!» і тому подібних, без ліку. А що вже стосується кросвордів, чайнвордів, сканвордів і тому подібного, то кожен другий пасажир метро сьогодні – увіткнутий носом у сторінку відповідного

видання і напружує, напружує щиро свою пам'ять. Що він в ній, пам'яті, шукає? Залишки від «тоталітарної» освіти? Мабуть. Але ж – цілком щиро вважає, що росте. Інтелектуально. Так імітація засобами інформаційної (масової) комунікації об'єктивується. Баналізується.

Мова не лише (хоча й про це – також) про те, що свідомо й цілеспрямовано понижується моральність народу, що пущена в розпил справжня естетична культура – надбання тисячоліть, свідомо руйнується менталітет людини: девальвуються почуття та виміри, цінності та характеристики, що вони, власне і відрізняють її від тварини, звіра, а чи то зомбі: совість, честь, вірність, солідарність, співчуття, альтруїзм і т. і.. Справа не лише в тому, що послідовно і з наростанням зусиль на місце поруйнованих людських якостей насаджуються «вартості» та якості протилежні: безсовісність, безчестя, готовність зраджувати все, вся і всіх, егоцентризм та індивідуалізм, корисливість, байдужість до проблем ближнього (і дальнього), мізантропія і т. і. Це - йде з наростанням і вже дає свої наслідки.

Ми ж хочемо зосередити увагу на крадійстві в сфері духу рафінованого, в сфері духу, котра дорогою ціною людству дається, але завжди вартує того, аби на ній, цій сфері, не економили. Ні зусиль, ні уваги, ні коштів.

Це – наука.

Хай фахівці дискутують щодо питань спеціальних, з галуззю наукознавства пов'язаних: скільки тих наук нині та як вони співвідносяться, як диференціюються та інтегруються...

В сенсі філософському ж цілком правомірно стверджувати: є одна Наука. І методологічним осереддям (серцем, мотором її розвитку) є матеріалістична

діалектика. Зупиніть це серце, зупиніть цей мотор – і неминуче зупиниться наука.

З огляду ж на ту обставину, що матеріалістична діалектика сьогодні знаходиться в епіцентрі прискіпливої уваги та наростаючих зусиль всієї раті духовних «демократів», духовних умертвителів (це зумовлюється тією обставиною, що матеріалістична діалектика є становим хребтом бездоганної наукової теорії, наукового вчення про дійсний гуманізм), можна прогнозувати: вдасться умертвити діалектику – суспільство здичавіє.

От і виходить: немає балансу. Суцільний дисбаланс. На користь дезінформації...

© Борис Новіков, 1998

МИ – UPSTREAM

Володимир Миронюк: «Головне, щоб це приносило задоволення»

Люди є різні, але, коли вони об'єднуються задля чогось певного, то це означає, що вони є спільнотою. Ви вводимо традицію спілкування апстрімерів за допомогою цього журналу. Отже, будь-хто з вас може потрапити на шпальти журналу «Upstream» та бути почутим... Кожен має шанс відчувати себе в якості відомої людини, у якої беруть інтерв'ю. Можливо, ви зараз читаете ці рядки, а тим часом, у соціальній мережі чи на поштову скриньку вам надійшов лист із пропозицією відповісти на декілька питань... Цього разу творчий колектив зупинив свій погляд на Володимирі Миронюку.

- Бачу, ти 25-літній дядько?

Так.) Старий...

- Деє працюєш чи б'єш байдики?

Звісно, що працюю. У сфері торгівлі.

- З огляду твоєї сторінки в соціальній мережі, я помітив, що ти займаєшся художнім фото. Коли ти почав займатися фотографією серйозно?

Ще в дитинстві мріяв серйозно займатись фотографією, але не мав фотоапарату. Але з часом почав фотографувати на непрофесійний фотоапарат. Серйозно почав займатися та вивчати фото близько року тому і планую робити це й надалі.

- На твою думку, кожен може взяти у руки фотоапарат і робити гарні фото чи треба щось мати чи вміти ще?

Добре, що хоч в наші часи фотоапарат - це не справа тих небагатьох ентузіастів, як це було раніше, а масовий продукт. З одного боку це позитивно, тому що не має проблем з доступом до фотоапаратів – майже кожен хоч раз в житті фотографував, або був об'єктом фотографування, а з іншого боку дає море однотипних знімків, які іноді нецікаво переглядати навіть тим, хто їх робив, не кажучи вже про широкий загаль. Тому, насправді, кожен може взяти у руки фотоапарат і робити гарні фото, головне, щоб це приносило задоволення та при

цьому мати гарну уяву, розвивати своє бачення.

Але краще мати професійну техніку. Вона надійніша. З її допомогою легше отримати те, що бажаєш, якщо ти її опанував. Так, шедевр можна зробити і дешевою камерою, але вона не дасть зробити все, що ти задумав — ставить тебе в рамки. Наприклад, часто фотографію потрібно обробляти в Photoshop, а якість фотографії з дешевої камери не дозволяє втілити у реальність все задумане тобою.

- Вже маєш які-небудь наробітки?

Наробітків дуже багато, декілька з них пропоную увазі читачів (див. по закінченні статті).

- Фотомистецтво для тебе - хобі чи заробіток?

На даний момент – це хобі, оскільки це не основний мій прибуток. Але надалі планую, щоб фотомистецтво стало для мене захопленням, яке приносить основний заробіток.

- Плани на майбутнє? Чим подобається або не подобається Upstream?

Планую відкрити власну фотостудію.

Мені подобається соціокультурний журнал "Upstream", оскільки він об'єднує людей, допомагає відчути індивідуалізм та реалізувати свої думки.

- Твої побажання читачам.

ВСЬОГО САМОГО НАЙКРАЩОГО, ПОБІЛЬШЕ ПОЗИТИВУ ТА НАТХНЕННЯ!

© Сидір МАК

Фотографії Володимира Миронюка

ЛІТОГЛЯД

*Кохання та зрада поруч (Богдан Жолдак,
Альбіна Позднякова, Ярослав Ткачівський,
Василь Слапчук та Четверте Я)*

Любов, кохання, утіхи подібного роду рухають світом, ба, навіть Всесвітом. Ми вдаємося до помилок, змінюємо хід історії заради кохання. Ми народжуємо і гинемо заради нього. Намагаючись виховати покоління без сексу, страхаючи СНІДом, змішуючи все з багном, вдаючись до фізіології гормонів, самі того не знаючи, продовжуємо свою справу. Продовжуємо зраджувати самі собі, ріжучи по горлу лезами сімейних обставин потяг до свого щастя – справжньої любові, що за злим помислом долі приходить надто пізно.

Ніхто не втримався, ніхто не встояв перед такими спокусами солодкого гріха. Чоловіки в цьому, здається, більш багатослівні. Хоча ті слова подекуди краще не вимовляти. Що породжує пристрасть? На це питання намагався відповісти свого часу Богдан Жолдак, його дебют, перша книга «Спокуси», що з'явилася на світ у році десь так 1991-ому, заслуговує уваги. Так би мовити з'явилася ця збірка короткої прози на зорі юності та певної дитячої наївності суспільства, що ще тоді не згасла, не загубилася поміж бруталності прийдешніх поколінь зі стосунками без зобов'язань. Чоловік діяв майже за сюжетом Шекспіра. Вона була заміжня, але закохалася в нього, товариша її офіційного чоловіка. Але, хіба справжнє кохання стримають які-небудь формальності? Герой Жолдака втішає жінку, намагається відволікти її від проблеми з чоловіком, зриваючи на ній одяг, а далі... Ні, жодних собачих поз, мінету, кунілінгусу, а так, просто насолода її тілом. Це повторюється ще раз і ще, допоки вони не опиняються на самоті, в замкненій майстерні художника, в двері якої вперто грюкає її нетверезий чоловік з не менш п'яними друзями. Вони

хочуть зберегти ті хвилини щастя вдаючись до самогубства. Яким чином те відбулося і що було потім, лишимо в таємниці. Зрада зміцнює сім'ю, принаймні, може запалити новий вогник пристрасті в стосунках між рогоносцем-чоловіком і дружиною, що приходить до дому в пошарпаному, в плямах від трави одязі. Нечувано, але факт. Майстерним словом у цьому переконує читача Богдан Жолдак.

Тому не кажіть, що усі чоловіки хтиві і здатні на кожному кроці «звернути з дороги вліво», бо жінки теж туди ходять.

Хоч грузинська народна мудрість говорить про те, що легковажність водить сліпу любов по світу, що поранила собі очі в тернах, граючись в хованки, проте стосовно зради, а ми її зараз ототожнюємо з одним із проявів кохання, це не стосується. В усьому є першопричина. А що як все починається з похмілля, як в романі Василя Слапчука «Дикі квіти» 2005 року. Безробітний Степан прокидається у ванній Ліни, подружки його дружини, і перед його лицем «полискують жіночі сіднички. У міру розкішні, акуратненькі, спокусливо-тугенькі...» Ну як тут нормальному чоловікові не зреагувати, одне зусилля і він торкається «перстами длані до звабливих сфер». Що ж до його дружини, Лариси, то вона його не любила. Бо був у неї перший чоловік, Ігор, якому вона помстилася вийшовши заміж за Степана, з яким одразу після свого весілля «у парку під кущами, на будівельних майданчиках, на пустирях, у підвалах та на горищах будинків» відчула вперше оргазм.

Минають роки, Лариса живе зі Степаном, який в її очах дедалі більше стає схожим на тюленя, що не здатний використати за призначенням презерватива. Подружка Ліна знайомить її з Льончиком. Але що і в першому, що в цьому випадку це не є зрадою для Лариси, а от Степан змінився на очах, перевтілюючи свої раніше надокучливі філософські белькотання у перли, що злітають з вуст

справжнісінького мачо. На це звернули увагу і її подружки. В цьому перетворенні Лариса запідозрює Ліну і не дарма, в руки потрапляє фотографія сцени зради її чоловіка зі зміюкою-подружкою. Далі сюжет розгортається досить оригінально. Що врятують Степан з Ларисою, і заради кого? Залишаємо для самостійного ознайомлення з романом «Дикі квіти».

Отже, виходить, що чоловіки зраджують, а жінки живуть за неписаними правилами, які дозволяють вчинити перелюб, але то не має права називатися словом «зрада», то є щось незрозуміле. Таким чином, Василь Слапчук лишає нам на розгляд питання: «Де ж та любов?». Хочеться сказати, що, мовляв, нічого такого в цьому романі немає, але автор її заховав дуже глибоко, можливо, між словами. Певно, любов сховалася в тіні зради. Легковажності теж не помітно, її тут просто не існує.

У творах чоловіків ми майже не помічаємо жодного негативного наслідку зради. Зрада, як і любов, предстає перед нами як зодча світобудови, хоча то в реальності не завжди так.

Альбіна Позднякова, яка заховала за сімома печатями свою пронизливу поезію в нетрях інтернет-блогів та журналів, наче як на собі відчула гіркоту швидкоплинних утіх в творі «Ніжність-зрада», що стають вісткою майбутньої зради, а слідом за нею спорожнілості.

[послухати](#)

Чим ти заплатиш розпеченим вчора
жінкам?

Ніжності спертись не можна на жодне
бильце.

Віжки твого екіпажу тримає вбивця,

Юда цілує і барвиться сном щока.

... Може б ти знову ангеликом тим
зробився?

Що ти жбурнеш, аби влучити вкотре в окіл?

Чи, аби кроки від неї були ті ж кроки...

В її поезії оселились «хлопчики-янголи», «хлопчики, шиті зі слів, що не видні з берегу книги», «хлопчики – ті, котрих вранці не переготуєш». Оті кляті створіння своїми вчинками перетворюють жінку на тінь, що падає в ноги.

«Хлопчик збагне аксіому пружкої близькості», а що далі? Якесь нерозділене кохання...

І тут хочеться додати більш приземлене іронічне від авторки під йменням Четверте Я, що оселилася на порталі «Гоголівська академія»:

Я- твоя небесна зірка,
Супернова чорна дірка...

А далі таке:

Випустив протуберанець –
І уже хропиш, засранець.

Чи не про одних і тих самих хлопчиків говорять поетичні рядки обох авторок?

Певно, не з тими зв'язались дівчата, може, слід було їм шукати любов не з хлопом-підлітком, а з чоловіком, зрілим душею? На це відповість лише життя.

Отож, твори вищезгаданих та різних між собою авторів, наштовхують до висновку, що зрада неминуша, як і любов, що слід бути обачним, не зраджувати в першу чергу своїм бажанням, аби не постраждали інші. Можливо, ми здатні уникнути зради, коли в наших серцях лунають слова мудрості та виваженості подібні до тих, що вилились на папері чарівною вервечкою в збірці інтимної лірики Ярослава Ткачівського «Медовий місяць»:

Ніжну сонату ночі
Слухаємо до ранку.

Рветься з грудей дівочих:

- Доля я, не коханка.
Погляди зрозумілі,

Вловлюю серця соло:
Я присягаюсь милій –
П'ємо цілунків солод.
Зможемо перенести,
Будні солоні й прісні...
Визріли десь ренети,
В нашій любові – пісня.

Як пост скриптом до збірки «Медовий місяць», вибрані слова поета про те, що «кохання – це не всіма збагненне почуття зобов'язує до відповідальності за наслідки обом жаданої насолоди й вимагає відданості та вірності одне одному».

Але слід завжди пам'ятати – зрада ходить поруч з коханням.

© Юрій Балюк

ШУХЛЯДА

Поезія Ірини Павленко

та Тетяни Шкурак

Павленко Ірина Юріївна, народилась у Миколаєві 15 квітня 1989 року. Здобувала вищу освіту в МНУ ім. В. О. Сухомлинського на факультеті філології та журналістики, та в

Українській академії друкарства у Львові. Зараз працює спеціалістом з інформаційної роботи в ДП «Миколаївський ЕТЦ».

Активно писати почала нещодавно, літом 2001 року. На творчість надихнула подорож до Львова. Це місто справило на Ірину величезне враження. А також гостра невдоволеність реальністю, порушення людьми моральних принципів, обман, лицемірство – це ті чинники, що спонукають Ірину Павленко мислити та виражати свої думки на папері.

Не розсіяти по вітру
Не спітнілими долонями, ні!
Просто крикнути услід,
Просто навмання!

Не всміхнуться на прощання
Не розталими обіймами, ні!
Просто сльози бризнуть
Просто навмання!

Не всміхнуться більше усмішки
На блідих обличчях
Просто віднайти нові
На нових узбіччях!

Не прощатися на завжди
Не з проханими!
А прощати і просити
Просто увісні!

І не мріяти про осінь
Не про дощ, не проливний!
А чекати просто літа
Просто сподіватись!

Не спіймати на собі
Твого погляду уламок, ні!
Просто наздогнати очі
Просто роздягнути їх!

Не дорослими зітхати
Шепотіти не про себе, ні!
По-дитячому кричати

Просто? Як у грі!

Танцювати не під дощ
А під стуки грому
В приголомшенні від себе
Просто так? Собі!

Не розсіяти по вітру
Не спітнілими долонями, ні!
Просто крикнути услід,
Просто навмання!

Про трамваї

Якби уночі тут ходили трамваї
По колу від краю до краю!
Але наше місто, захмарене хмарами,
Розбилось у щент об реалії

У нашому б місті ходили трамваї
Стрибали б на рейсах колеса
Співали б трамвайні пісні уночі
І наше би місто прозвали трамвайним

А ми б тут катались вночі рік у рік
Стареньким трамваєм по колу,
Що хтось малював тут колись,
Із серцем південного вітру.

У нашому місті не ходять трамваї
Вони уночі не літають
І може колись, ти не скоро почувеш,
Як вміють радіти трамваї.

Пустощі

Загравали до мене пустощі
Пустотили в мені дірою
Покотилися по підлозі
Покотилися по столу

Шепотіли на вухо пустощі
«Ти ніколи, не тут і ніхто!»
По підлозі котилися пустощі
І пірнали у душу пугу

Розливались вологими фарбами
Із очей на старенький блокнот
По пустому тріпалися пустощі
Із образ обирали стару

Поривались прокляті додому
І просились у душу пугу.
Так недбало стукали в шибку
Пусторвані краплини дощу.

Шчурак Тетяна Олександрівна, народилася 20 серпня 1987 року у Тернопільській області. В 2010 році, ставши одним із переможців поетичного конкурсу «Подорож чумацьким шляхом» ввійшла у Всеукраїнську громадську організацію «Літературне об'єднання «Кобзар». Зараз являється головою Вінницького обласного осередку від ЛО «Кобзар».

Ти хочеш моє серце?

Ти хочеш моє серце? Так бери!
Не жди моєї згоди і отвіту!
Усі уламки ніжності збери,
Нехай думки летять по всьому світу.

Ти хочеш моє серце? Віддаю.
 Ним володїй, перечити не стану!
 Банальне кинеш "Я тебе люблю",
 І почуттям всім виставлю догану.
 Ти хочеш моє серце? Володїй!
 І будь натхненним викресли блюзнірство!
 Та гратись ним благаю, лиш не смій!
 Йому не треба, болю й лицемірства!

Ми і кава....

Зимовий ранок, десь запахла кава.
 Піднімусь з ліжка, в простирадлі снів.
 Для тебе буду вірна, і лукава,
 Мов аромат, який мене збудив.
 Рукою ніжно простягну до світу,
 Відчуєш ласку, аромоксамит.
 Зима прийшла... А настрої зараз - літо...
 І десь на кухні чайник закипить...
 Ти доторкнись рукою, я відчую.
 Зроби ковток - і знову аромат,
 Я ніжністю своєю зачарую,
 Не відпущу уже тебе назад!
 Я наче кішка, пристрасна й ласкава,
 Поглянь в вікно - за нами стежить світ!
 Та й хай собі! У нас є ми... і кава...
 А решту все - лишаймо на обід....

Танго

Великий зал, де присмерки панують,
 Лише йде світло від маленьких свіч.
 Десь там, далеко, музика, танцюють,
 Й давно на землю опустилась ніч.
 Бокал вина іскриться мов рубін,
 Відчую смак, зробивши лиш ковток.
 Зненацька, погляд. Озираюлась- він.
 Нас розділяє невеличкий крок...
 Хто такий, тоді я ще не знала,
 Лише забилося серце наче птах.
 І ніжне танго, раптом залунало,
 Я ж опинилась у твоїх руках.
 Обняв за стан, і в очі подивився,
 Той погляд був палючіший пожеж,
 Здавалось світ у прірву провалився,
 А ми удвох танцюємо без меж...
 Ось крок за кроком йдемо в танці ми,
 І музика так пристрасно лунає,

Посеред залу, й ніжної пїтьми,
 Любов тихенько в танці нас єднає...
 В твоїх руках, я наче віск розтану,
 Мене далеко ти не відпускаєш.
 В прекрасну мить, таку мені жадану,
 Так пристрасно, і ніжно обіймаєш.
 Й сердечний стук летить у небеса,
 Я наче вся в повітрі розчинилась,
 Цей ніжний танець. Ох, яка краса!
 На жаль уже мелодія скінчилась...
 Я знов тихо за свій столик сіла,
 В думках своїх задумавшись на мить.
 Вина ковток легенько пригубила,
 А на душі, неначе щось кипить...
 Та враз твій дотик всю тривогу зняв,
 Мій пристрасний і дорогий обранець.
 Мені троянду ніжну ти подав:
 «Це вам, мадам, за ваш прекрасний
 танець!»

ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ ПІСНІ

Гурт «Експромт»

Ніколи не думав, що так доведеться збирати майже по крупиночках історію однієї пісні, що має назву «Яскраво-червоний вечір». Адже довідатись про виконавців пісні майже неможливо. Проте інтернет все ж таки допоміг, ну і, звісно, не обійшлося без знайомих (велика подяка Едуарду Білоусу). Я познайомився з учасником гурту «Експромт», Драбанюком Віталієм і він погодився дещо розповісти.

З його слів, гурт отримав свою назву на День студента в далекому 2003 році.

Хоча задум про створення музичного проекту витав у повітрі ще раніше. Це відбулося саме у місті Бердичеві, що на Житомирщині. Так ось, студенти «музпеду» (в Бердичеві є педагогічний коледж) у складі чотирьох осіб творили рок-музику протягом трьох років. Звісно, склад гурту мінявся тричі, оскільки одні закінчували навчання і від'їжджали з міста, а інші – навпаки. Маючи невеликий творчий доробок у кількості п'яти пісень, хлопці побували на багатьох фестивалях та заходах. Так, вони були маловідомі, але то не стало на заваді, щоб створити свій маленький, але доволі чудовий хіт.

- Ця пісня мелодійна, нескладна і на той час була популярна серед студентів, - зазначив Віталій Драбанюк.

Саме він був солістом і його голос можна почути в аудіо записі. Доля решти учасників «Експромту» лишається невідомою, але їхня пісня блукає в просторах електронної мережі та знаходить своїх шанувальників і слухачів. Як кажуть, мистецтво – вічне, а чом би й не сказати це про пісню «Яскраво-червоний вечір». Я, звісно, не є музичний критик, не маю музичної освіти, але як поціновувач року та пересічний слухач, вважаю її однією з найкращих. Думаю, читач зі мною погодиться.

Хоч історія гурту здається банальною, типу «зійшлися, побринькали та й розбіглися», але все має свій зміст. Наприклад, Віталій живе зараз у Києві та продовжив свій музичний шлях у гурті «ДВМ» (Діти Великого Міста). Тому, бажаю Віталієві успіхів, а вам, шановні читачі, пропоную натиснути на фотографію пана Драбанюка та послухати пісню «Яскраво-червоний вечір».

©Юрій Балюк

Шановні читачі!

Нагадаємо, що цей журнал є некомерційним проектом, тому творчий колектив сподівається на вашу підтримку. Чим можете допомогти?

Надсилайте свої матеріали та розповсюджуйте журнал серед своїх знайомих, родичів, друзів.

Дякуємо, що Ви з нами!

Контакти:

e-mail: dobraspravaberd@ukr.net

тел.: 097 914 32 61 (Юрій)

www.dobr.ucoz.ua

Попередні номери за адресою:
vk.com/club27011674